

JANDARMERIA ȘI ACȚIUNEA PARAȘUTIȘTIOR

GENDARMERIE AND ACTION OF THE PARATROOPERS

GENDARMERIE ET ACTION DES PARACHUTISTES

căpitan drd. Marcel IOAN¹

Abstract: În perioada celui de-al Doilea Război Mondial, erau folosiți agenți de spionaj, sabotaj și terorism lansați cu parașutele în spatele frontului inamic, cu scopul de a produce acte de sabotaj, terorism și concomitent panică în rândurile populației, bombardând zilnic cu numeroase manifeste, care erau aruncate din avion. În ceea ce privesc acțiunile parașutiștilor pe teritoriul românesc, acestea nu au dat rezultate deoarece jandarmii care aveau misiunea de a combate acest tip de atac aerian au reacționat în timp oportun și au opus rezistență. Cercetarea amănunțită a modului de acțiune a acestor parașutiști a dus la obținerea unor serii de informații folositoare, puse la dispoziția tuturor comandamentelor militare, pentru a lua cunoștință de ele și măsurile care decurgeau din acestea.

Cuvinte cheie: jandarmi, parașutist, spionaj, inamic, armată.

Abstract: During World War II, spying agents, sabotage and terrorism were used by paratroopers behind the enemy front in order to produce sabotage, terrorism and concurrently panic among the population, bombarding daily with numerous manifests that were thrown from the plane. As for the paratroopers' actions on Romanian territory, they did not produce results because the gendarmes who had the mission to fight this type of air attack reacted in due time and opposed resistance. The thorough research of these paratroopers has resulted in a series of useful information, made available to all military commanders, in order to take note of them and the measures that ensued.

Keywords: gendarmes, paratroopers, espionage, enemy, army.

Résumé: Pendant la Seconde Guerre mondiale, les agents d'espionnage, le sabotage et le terrorisme ont été utilisés avec des parachutes derrière le front ennemi afin de produire du sabotage, du terrorisme et simultanément la panique parmi la population, bombardant quotidiennement avec de nombreux manifestes qui ont été jetés de l'avion. Quant aux actions des parachutistes sur le territoire roumain, elles n'ont pas donné de résultats car les gendarmes qui avaient la mission de combattre ce type d'attaque aérienne ont réagi en temps voulu et se sont opposés à la résistance. La recherche approfondie de ces parachutistes a donné lieu à une série d'informations utiles, mises à la disposition de tous les commandants militaires, afin d'en prendre note et des mesures qui en ont découlé.

Mots-clés: gendarmes, parachutistes, espions, ennemis, armée.

¹ Universitatea Națională de Apărare „Carol I” București, Școala Doctorală - Domeniul Științe Militare,

Declanșată, în urmă cu peste opt decenii, cea de a doua mare conflagrație mondială, a cauzat atât pierderi de vieți omenești cât și pierderi materiale, a căror valori sunt incalculabile. Războiul început în luna septembrie 1939, s-a caracterizat prin „viteza” cu care au fost învinse pe rând, armatele: polonă, olandeză, belgiană, norvegiană și franceză, fapt care a făcut ca acest fel de război să îi poarte numele de „războiul fulger”. Durata timpului foarte scurt a bătăliilor s-a obținut pe cale aeriană, prin avioane și pe cale terestră, cu ajutorul trupelor moto-mecanizate. Atât înaintea declanșării războiului împotriva Uniunii Sovietice cât și după încheierea acestuia, legiunile de jandarmi s-au confruntat cu amplificarea activităților unor grupuri de parașutiști sovietici².

În timp de război, ziua sau noaptea, la primul semnal trupele trebuia să fie întotdeauna pregătite de plecare. În vara anului 1941, cu ocazia ocupării Basarabiei, trupele sovietice au executat debarcări de parașutiști, pentru a pune mai repede stăpânire pe diferite obiective și să producă panică în rândurile populației și armatei care executa evacuarea teritoriului.

Mijlocul de acțiune este atacul în spatele frontului inamic, cu luptători aduși pe calea aerului, fie parașutiști, fie debarcări din avioane după aterizare, atac însoțit de un alt atac frontal, dat de trupele moto-mecanizate asupra frontului propriu-zis de luptă și având ca una din ținte stabilirea legăturii cât mai repede cu trupele aeriene debarcate.

Organizarea trupelor de parașutiști

Echipa de parașutiști era formată în general dintr-un efectiv de 6-8 oameni cu un șef. Din echipă nu lipseau:

- un radio-telegrafist;
- cel puțin un interpret (un cunoscător al limbii române);
- distrugătorii (specialiștii în manipularea explozibililor pentru a provoca în special distrugeri).

Toti membrii echipei sunt parașutiști profesioniști și foarte buni cunoscători să întrebuițeze armamentul aflat asupra lor, deosebit de inițiați în orice acțiune conspirativă și versați în culegerea de informații militare.

La echipa de parașutisti capturată în județul Vaslui, funcția de comandant al echipei și radio-telegrafist o îndeplinea un sublocotenent (de origine etnică germană), iar funcția de interpret era făcută de un basarabean (după tata austriac), absolvent al Școlii Superioare de Arte și Meserii din Iași și care fusese cooptat din Decembrie 1940 în Seviciul de spionaj rusesc.³

² Valentin Ioan, Marcel, Ioan, *Momente din Istoria Jandarmeriei Băcăuane în perioada 1893-1948*, Editura Magic Print, Onești, p.103.

³ Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, fond *Biblioteca 3349*, p.5.

O altă echipă capturată la Hârșova era formată din opt membri (trei evrei, trei ruși și doi români). Vârsta era cuprinsă între 18-20 de ani. Toți dintre aceștia cunoșteau limba română, fiind originari din Chișinău, Bolgrad și Tighina. Trei erau meseriași, iar restul cu studii până la 8 clase de liceu. Aceștia erau constituiți în două subechipe de câte un șef și două ajutoare și o a treia cu un șef și un ajutor.⁴

Modul de acțiune al trupelor de parașutiștilor

Operațiunea de atac a zonei spatelui frontului, cu luptători aduși pe calea aeriană se producea, mai ales, acolo unde inamicul știa sau bănuia că nu sunt trupe combatante, astfel urmărind:

- împiedicarea distrugerilor de poduri și căilor de comunicații pentru ca acestea să poată fi folosite de trupele moto-mecanizate, care acționau asupra frontului;
- distrugerea uzinelor, fabricilor, lucrărilor de artă, nodurilor de cale ferată etc., în scopul de a paraliza funcționarea spatelui frontului inamic și demoralizarea însoțită de panică în rândurile populației civile;
- ocuparea și amenajarea aerodromurilor;
- atacul, prin surprindere, asupra trenurilor de luptă și regimentare pentru a se paraliza aprovizionarea frontului inamic;
- ocuparea și menținerea punctelor strategice importante, necesare operațiunilor ofensive ulterioare.⁵

Trupele de parașutiști sunt ajutate în operațiunile lor de către elementele minoritare sau diferiți turiști, pătrunși anterior pe teritoriul țării atacate și care erau anunțați din timp, astfel că în momentul atacului, aceștia se găseau în apropierea locului vizat alăturându-se la elementele aterizate sau debarcate. Punctele ocupate erau menținute până la sosire de noi ajutoare pe cale aeriană sau până la sosirea elementelor moto-mecanizate, care pătrundeau prin frontul de luptă.

Jandarmeria teritorială și cea operativă⁶, care formau propriu-zis armata spatelui, aveau importanta misiune de organizare și apărare a teritoriului contra incursiunilor inamice executate, în special în locurile unde celelalte trupe nu erau sau nu puteau interveni decât prea târziu. Executarea apărării aerodromurilor, trenurilor de luptă și regimentare, punctelor strategice importante, cădeau mai mult în sarcina trupelor sau jandarmeriei armatei de operațiuni, iar apărarea podurilor, căilor de comunicații, uzinelor, fabricilor, lucrărilor de artă, nodurilor de cale ferată revineau exclusiv jandarmeriei teritoriale.

Această organizare a apărării contra parașutiștilor trebuia în mod natural, să fie făcută încă din timp de pace de la post până la Legiune inclusiv, după un plan bine

⁴ *Ibidem*, pp.5-6.

⁵ Revista Jandarmeriei, nr. 1-2, 1941, pp. 81-82.

⁶ Vasile Mihalache, Ioan P. Suciu, *Jandarmeria Română. Pagini dintr-o istorie nescrisă, 1850-1949*, București, Editura Ministerului de Interne, 1993, p.146.

stabilit, ca modele putând să ajute pentru a reprima actele de dezordine sau contra atacurilor de bande înarmate.

Pentru ca un astfel de plan să fie cu adevărat folositor și să poată fi aplicat pe teren trebuia să se țină seama de următoarele:

a) Să se stabilească „punctele sensibile” de pe raza fiecărui post de jandarmi. Aceasta nu trebuia lăsată la alegerea șefului de post care nu putea să-și dea seama de importanța pe care o avea un anumit punct de pe teritoriul său, pentru operațiuni, riscând să aleagă astfel multe obiective de prea mică importanță primate în ansamblul operațiunilor, care nu putea motiva o acțiune de debarcare a parașutiștilor.

Stabilirea acestor puncte se putea face de Inspectoratul sau Legiunea respectivă de acord cu comandantul apărării teritoriale. În felul acesta numai anumite posturi sau secții aveau astfel de obiective și numai lor li se destinau jandarmii, premilitarii sau polițiștii, necesari îndeplinirii misiunii primite.

b) Acolo unde mărimea și importanța obiectivului necesita un efectiv mai mare ca acel cu care ar fi putut face față postul respectiv, în caz de mobilizare, i se destina numărul de jandarmi necesari de către Legiune.

c) Posturile care aveau astfel de obiective, primeau prin Legiune, armamentul și muniția pentru efectivul destinate pentru intervenție.

d) La stabilimentele industriale unde nu erau trupele speciale de pază, sau aveau un număr insuficient, apărarea imediată se putea face cu ajutorul lucrătorilor de încredere, până la sosirea șefului de post sau de secție, cu efectivul său.

În acest scop era indicat să fie destinată o cameră special amenajată pentru a depozita armamentul și muniția. Dacă sirena fabricii se putea auzi de la post, curierii se înlocuiau printr-un semnal convenit cu această sirena. În orice caz, posturile de anunțau, la rândul lor telefonic Legiunea și unitatea militară cea mai apropiată, avându-se în vedere faptul că timpul rapid de reacție precum și eficacitatea intervenției.

e) Pentru deplasarea la obiectivele care nu erau în apropierea postului, fiecare post de jandarmi își asigura mijloace rapide de transport (vehicule auto sau căruțe) ținând seama să nu se treacă în tabel vehicule destinate rechizițiilor armatei sau altor scopuri.

f) În timp de mobilizare și război postul, secția și Legiunea aveau, prin rotație, un efectiv, în „alarmă” care la primul semnal să pornească spre locul atacat⁷.

g) Contra parașutiștilor trebuia să se acționeze repede și foarte energic.

În consecință acest plan de acțiune pentru apărarea stabilimentelor industriale, lucrărilor de artă, nodurilor de cale ferată etc., trebuia să fie cât mai real, mai simplu și mai concis, putându-se reduce numai la un tabel și câteva instrucțiuni, astfel:

- felul obiectivului (denumirea);

⁷ Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, fond *Biblioteca 3349*, p.5.

- numele și prenumele oamenilor însărcinați cu paza și intervenția imediată;
- armamentul și muniția de care dispunea și unde era depozitată;
- felul semnalului de alarmă;
- mijloacele de deplasare, în permanență la dispoziție;
- timpul necesar, maxim, pentru ajungerea la obiective;
- postul de jandarmi cel mai apropiat care oferea sprijin și numărul oamenilor disponibili;
- numele și prenumele curierilor și destinația fiecăruia;
- numele și prenumele oamenilor însărcinați cu camuflarea luminelor pe timpul nopții;
- observații.

Cu ocazia inspecțiilor, comandanții de legiuni și secții verificau aceste tabele pentru a vedea dacă sunt ținute la zi. Aceștia controlau dacă tabelul întradevăr corespundea cu realitate, dacă echipele ajungeau în timp util la obiectiv și dacă fiecare își cunoaștea misiunea.

Dacă se constata că timpul de intervenție la un anumit obiectiv era prea mare și efectul practic ar fi fost nul, se luau măsuri ca pentru acel obiectiv să fie destinat (dacă nu se putea altfel) încă din timp de pace, o gardă fixă destul de puternică formată din oameni de încredere care să se schimbe zilnic prin rotație, prin grija șefului de post.

Pe lângă acestea, șeful de post, secție și comandantul Legiunii în cooperarea cu autoritățile civile, aduceau la cunoștința populației, obligația fiecăruia de a anunța autoritățile civile și militare cele mai apropiate, prin mijlocul cel mai rapid, precum și obligația de a supraveghea și urmări activitatea și mișcarea inamicului aterizat.

Trebuie să se țină seamă că orice întârziere, cât de mică, oferea posibilitatea inamicului să se ascundă sau să se deplaseze spre punctele de atacat, îngreunând foarte mult urmărirea și distrugerea lui.

După plecarea primelor elemente spre locul semnalat erau trimise repede toate efectivele disponibile în sprijin, deplasându-se cu cea mai mare viteză la locul intervenției, pentru a realiza curățirea repede a terenului.

Odată sosiți la locul unde a fost semnalat inamicul, jandarmii și echipele formate, conformau în ceea ce privește modul de acțiune, instrucțiunilor date de marele stat major. Prezența jandarmeriei pe întreaga suprafața a teritoriului a garantat siguranța și protecția persoanei și a bunurilor acestora și a constituit forță de bază în apărarea și respectarea legii în teritoriul de competență⁸.

⁸ Vasile Mihalache, Ioan P. Suci, *Din Istoria Legișlației Jandarmeriei Române*, Editura Societății Tempus, București, 1995.

Acțiunea de combatere a trupelor de parașutiști

Deschiderea imediată a focului asupra parașutiștilor care se găseau în curs de aterizare până la distanța de 600 metri cu 4 metri mai jos, sub tălpile parașutistului, iar până la 1000 m. cu opt m. mai jos. În cazul când coborârea parașutistului se făcea pe o direcție oblică spre pământ, atunci ochirea, pe lângă cele arătate mai sus, se executa în fața direcției oblice de coborâre.

Se atacau și urmăreau cu toată vigoarea cei aterizați, pentru a-i neutraliza sau captura. Dacă erau avioane inamice în curs de aterizare sau aterizate, se deschidea un foc puternic, în special cu armamentul automat, în plin, pentru a distruge aparatul și ocupanții.

În cazul sosirii echipelor de alarmă la fața locului se produceau cu întârziere, atunci:

a) o parte din efectiv înconjură terenul căutând să încercuiască inamicul, cu restul oamenilor se curăța terenul de inamic, căutându-se a se împiedica noile debarcări.

b) se trăgea în parașutiștii în curs de aterizare și în avioanele care se apropiau de aterizare, lupta împotriva acestora trebuind dusă fulgerător și fără cruțare, pentru a nu da timp inamicului să ceară ajutoare prin aparatele de radio-emisiune ce se găsesc la bordul avioanelor.

Pentru o perfecționare și o evaluare cât mai bună privind modul de reacție, cât de repede se înarmau și intervineau, era indicat, chiar pe timp de pace, să fie executate exerciții de alarmă. Tot în acest plan erau prevăzuți unul sau doi curieri care să anunțe unitatea de jandarmi cea mai apropiată. Companiile de jandarmi așa numite „de pază” care se dau în caz de mobilizare anumitor legiuni ca întărire își întocmeau și ele un plan de acțiune și acționau după normele arătate mai sus.

Apărarea țării cădeau în sarcina atât a armatei care lupta pe front cât și întreagii populații din interior.

Între armată, jandarmerie și populație, trebuia să existe o legătură strânsă, ajutându-se una pe alta și contribuind astfel fiecare, în limita posibilităților la această apărare; jandarmilor le reveneau sarcina să cunoască situațiile pentru a organiza și executa în cele mai bune condiții misiunile încredințate. Observăm faptul că trimiterea, chiar și în defensivă, a unor misiuni, impunea un personal deosebit de pregătit și verificat din punct de vedere al devotamentului și spiritului de sacrificiu față de țară.

Bibliografie selectivă

Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, fond *Biblioteca*.

Decret –Lege nr. 3118 din 12 septembrie 1940 pentru repunerea în aplicare a legii din anul 1929 pentru Organizarea Jandarmeriei Rurale.

Ioan, Valentin, Ioan, Marcel, *Momente din Istoria Jandarmeriei Băcăuane în perioada 1893-1948*, Editura Magic Print, Onești.

Mihalache, Vasile, Ioan P. Suciu, *Din Istoria Legislației Jandarmeriei Române*, Editura Societății Tempus, București, 1995.

Mihalache, Vasile, Suciu, Ioan P., *Jandarmeria Română. Pagini dintr-o istorie nescrisă, 1850-1949*, București, Editura Ministerului de Interne, 1993.

Revista Jandarmeriei, nr. 1-2, 1941.